naſt üllesnäitad, ja kui üks tõsſine mees, nenda ku ma tahhan uskuda et ſa olled.

Noor Mees. Noh ja, ma ollen ükskord ühhe karro näinud.

Josep. Kas ta olli ſo liggidal, ja kas ſa ollid üksi?

Noor Mees. Üksi oll'n, ja karro ei olnud peäle wide kümmet ſammo mo jures.

Josep. Kuida ſo meleſt olli, kui ſa tedda tähhele pannid? Kas olli nenda kui ollekid ſa monne aia pärraſt ühe ſõbra jälle nähha ſaand?

Noor Mees. Judas hakkab temmaga ſõbrust piddama! (keik rahwas hakkas ſelle immelikko jutto üle lauſa healega naerro tõſtma.)

Josep. Ärge naerge, ſõbrad! kül teie näte weel, et meie nalja iut winaks tõſiſeks ſähhäb. — Noh poioke, ehk ſa kül koiwa mees olled; küllab ſa oiminete algmisſes ehmataſid, kui ſe muſt ellokas ſo ſiimade ette tulli?

Noor Mees. Egga ſe olle immeks panna, et ma algmisſes wähhe kahmaraſin: agga kül ma pea gi jälle ſüddant wõtſin, ja otſiſin, kuida ma heal wiſil temma kimpuſt woikſin peäſeda, kui ta mo kallale tulleks.

Josep. Waat ſe olli tark ſinnuſt! Agga miks pärraſt ſa algmisſes ehmataſid? ja miks ſa pärraſt ſedda nond piddaſid, ennaſt temma kimpuſt peästa?

Noor Mees. (ei teädnud algmisſes, nis ta ſelle küſſimiſe peäle piddi koſtma: a mõtles monne ſilmopilkmiſe, järele: ja wimaks ütles ta) Egga ma pu-tuk ei olnud, et ma ei ollek piddand ehmatama iſuggu ſe metſaliſe eeſt: ja egga temnal meek peas ei olnud: minnul pidi meel peas ollema et ma temma käeſt eäſeſin.

Josep. Waat ſeep ſe luggu olli! ſel ello-